

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 63/2010-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. februára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 187/05 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 3/2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. marca 2009 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 187/05 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 3/2009.

Podľa sťažovateľa okresný súd a krajský súd porušili „*zákon o súdnych poplatkoch*“, jeho právo „*na spravodlivé konanie garantované čl. 6 ods. 1*“ dohovoru, „*súd sa zaoberal iba hlúposťami a páchaním trestnej činnosti, čo možno chápať ako zbytočné prietahy v konaní*“, a porušili aj „*právo na účinný opravný prostriedok*“ podľa čl. 13 dohovoru.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že podal 2. januára 2008 žalobu a podľa neho sa okresný súd „*nedotkol merita veci, ale výdatne využil obštrukcie a protizákonné vyčíňanie*“.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že „*je štátom a súdmi prenasledovaný*“, hoci má „*podľa zákona č. 71/1992 Zb. podľa § 4 ods. 2 písm. i) právo na oslobodenie od súdnych poplatkov*“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vyslovil porušenie základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 53/2008 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 3/2009, zrušil uznesenie krajského súdu č. k. 5 Co 3/2009-105 z 27. januára 2009, oslobodil ho od súdnych poplatkov v konaní krajského súdu vedenom pod sp. zn. 17 C 53/2008 a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie, ktoré je okresný súd povinný uhradiť v sume 20 000 € a krajský súd v sume 50 000 € a úhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je povinný uhradiť okresný súd.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol, že *„Hoci má zo zákona(...) právo na oslobodenie od súdnych poplatkov, sudcovia to brutálnym mafiánskym svojvoľným spôsobom odmietajú, oplľuli zákon a seba vyzdvihli na Bohov! Hoci prisahali, že budú dodržiavať zákony, Ústavu SR a medzinárodné dohovory – nedodržiajú a to úmyselne verejne a mafiánsky. Hnus, je mi z nich na grcanie.“*

Podanie sťažovateľa doručené ústavnému súdu obsahuje urážlivé výroky na adresu súdnictva so snahou dehonestovať súdnictvo v Slovenskej republike.

Ústavný súd vo vzťahu k predmetnému správaniu účastníka poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý už vyslovil, že „V zásade smie byť sťažnosť odmietnutá ako neprijateľná podľa čl. 35 ods. 3 dohovoru, pokiaľ bola vedome založená na nepravdivých faktoch, a rovnako ak používa útočný, resp. hrubo urážlivý jazyk“ (Řehák v. Česká republika, No. 67208/01, rozhodnutie z 18. mája 2004).

V prípade hrubo neslušného a urážlivého obsahu návrhu môže byť návrh odmietnutý pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, ak záujmy ochrany ústavnosti nevyžadujú iný postup (m. m. II. ÚS 85/09).

Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľ v tomto prípade výrokmi obsiahnutými vo svojom podaní prekročil hranicu normálnej kritiky a hrubo uráža súdny stav, jeho konkrétnych sudcov, a to v rozpore s princípmi zachovávanía úcty k ústavnému súdu a sudcom všeobecných súdov.

Správanie sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu možno označiť za zneužitie práva na podanie sťažnosti a je v rozpore s účelom takeého práva.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti a na okolnosti prípadu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, ktorých súčasťou je aj primeraná slušnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2010